

За пръвъ пжтъ Павелъ вкуси отъ ненаситното вино на града. И почувствува волността на небесна птица, за която нѣма предѣли въ нейния летежъ. Тукъ нѣмаше строгото око на старъ баща, нито страха отъ съседи и роднини. Де ходи, кога се връща — никой не пита, никого това не интересува. Какво върши презъ нощъ, кжде се щура денемъ — оставаше негова лична работа. И той чувствуваше, че неговитѣ млади и мощни гърди дишаха тъй леко, че се забравяше отъ незнайна радостъ.

Той приличаше на току що проходило дете, което, съзрѣло въ далеченъ кжтъ букетъ цвѣтя, го пожелава. Пожекава го, а не се решава да прибѣгне до него, неувѣренъ въ силитѣ си. И когато желанието над-